

ת"פ 1241/08/20 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד עדיאל גינזברג

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 1241-08-20 מדינת ישראל נ' גינזברג

בפני	כבוד השופט יריב בן דוד
מאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב
נגד	עדיאל גינזברג
נאשם	ע"י ב"כ עו"ד שמואל לוינסטיין

החלטה

1. בפני החלטה בענין בקשת המאשימה והתנגדות ההגנה להגשת מוצג מסוג סרטון מצלמת אבטחה (להלן: "הסרטון").

2. במסגרת דיון ההוכחות שהתקיים ביום 24.10.22, במהלך עדותו של ע"ת 10 (בכתב האישום), ביקשה המאשימה להגיש הסרטון באמצעות העד. הסנגור התנגד לבקשה זו וניתנה החלטה כי הסרטון לא יוגש באמצעות עד זה.

במסגרת דיון ההוכחות ביום 30.1.23, העידו ע"ת 6 וע"ת 8 (בכתב האישום) והוגשו מטעם העדים מזכר ודוח צפייה (ת/1 ו-ת/2) הקשורים בסרטון. ההגנה עומדת על התנגדותה להגשת הסרטון גם באמצעות עדים אחרונים אלה.

טענות הצדדים

3. ב"כ המאשימה עותרת להגשת הסרטון תוך הפנייה לת"פ (מחוזי ב"ש) 50074-03-13 **מדינת ישראל נ' ישראל אדנה** (נבו 24.03.2014) (להלן: "עניין אדנה"). לשיטת התובע ובהתאם להחלטה בעניין אדנה, אם במהלך משפט עד מזהה עצמו בסרטון, אין הכרח בשרשרת הקבילות הטכנית של הסרטון. במקרה הנדון, התובע הפנה לכך שע"ת 10 זיהה בסרטון את האירוע, את עצמו, את הנאשם ואת המתלונן (אחיו). התובע ציין כי מתקיימת גם "קבילות טכנית" שכן מרגע קבלת הסרטון בידי המשטרה, קיים תיעוד והגורמים שהיו מעורבים בקבלת הסרטון העידו בנוגע לנסיבות קבלתו והטיפול בו.

4. הסנגור טען שמדובר בסרטון המורכב מ-8 קבצים מקוטעים שאינם עוקבים, לרבות 9 שניות מהותיות (16:43:50 עד 16:43:58) בהן התמונה "קפואה" בתוך הקובץ שהוגדר על ידי המאשימה כקובץ הרלוונטי. הסנגור הפנה לכך שהסרטון לא מתעד את תחילת האירוע ואף לא את סופו וציין כי תופס הסרטון לא העיד במשטרה וגם לא עתיד להעיד בבית-המשפט. לשיטת הסנגור, קיימת הפסקה בהסרטה, שמעלה ספק אשר למקורה - בין אם בתקלה או בין אם באירוע מכון.

הסנגור הפנה לכך שבעניין אדנה, התצלומים הורדו ממצלמות האבטחה בידי איש משטרה מיומן אשר העיד בבית-המשפט, עניין שלא מתקיים בנסיבות המקרה דנן. עוד נטען כי בעניין אדנה, התצלומים הוצגו למתלונן בעת החקירה,

עמוד 1

ואילו במקרה הנדון, התצלומים הוצגו אך לראשונה על גבי דוכן העדים במעין השלמת חקירה.

כן הפנה הסנגור להחלטת מותב זה שניתנה בפרוטוקול מיום 24.10.22, לפיה נדחתה בקשה המאשימה להגיש הסרטון באמצעות ע"ת 10. במסגרת החלטה זו נקבע כי:

"אינני מתיר הגשת הסרטון באמצעות העד, לא מדובר בשאלת זיהוי בתמונת סטילס כי אם בסרטון לגביו חלים תנאים להגשתו לבית המשפט, סבורני כי יש להגיש את הסרטון על ידי מי שהוריד את הסרטון ממצלמת האבטחה, העתיקו, העבירו למשטרה על מנת לתמוך את הטענות בעניין עריכה וכו'. אינני מקבל את בקשת התביעה."

דיון והכרעה

5. במסגרת עניין אדגה, אליו הפנתה המאשימה, בית-המשפט המחוזי קבע הדברים הבאים:

במקרים רבים מצולם או מוקלט אירוע אשר לפחות אחד המשתתפים בו מעיד בבית המשפט. כאשר עד עומד על דוכן העדים ומעיד כי "בדידי הווה עובדא" ומוסיף ומעיד כי התמונה המוצגת, הסרט המוקרן או ההקלטה המושמעת, מבטאים את האמת העובדתית כפי שהוא זוכר אותה, הרי שיש בכך כדי להחליף את כל הדרישות של הקבילות הטכנית. ... אכן נכון, כי כאשר מתקיימים כל כללי הקבילות הטכנית, בנוסף לעדות המשתתף, הדבר יהיה חזק עוד יותר, שהרי יהיו לנו שני עדים לאירוע, האחד אנושי ואחד טכני. אולם, עד המעיד על המעשה יכול להעיד על הנחזה בסרט כאמת, גם אם מדובר בסרט מפוקפק ביותר, כגון שהורד מהאינטרנט ואין איש יודע את מקורו. די לומר "זה מה שראיתי" כדי שהסרט יהיה קביל. ... שאלה נפרדת היא שאלת המשקל. ככל שעדות העד מהימנה פחות, וככל שמקורו של הסרט מפוקפק יותר, כך ירד משקלו של הסרט, ואפשר בהחלט שיגיע עד אפס. אולם, אם העד אמין, והסרט מגיע ממקור שמסתבר כמקור סביר, אפשר שיינתן לו משקל מלא, גם מבלי שהתקיימו כללי הקבילות הטכנית במלואם.

6. הסנגור טען כי אין להקיש מהחלטה זו לענייננו, שכן בעניין אדגה היה מדובר באיש משטרה מיומן אשר אסף הסרטון לידי ישירות ממערכת מצלמות האבטחה ושוטר אחרון זה גם העיד בפני בית-המשפט. ככלל, היה טעם בדברי הסנגור ככל שהחלטה בעניין אדגה הייתה מוגבלת אך לנסיבות האירוע הנדון במסגרתה. ברם, ההחלטה בעניין אדגה ניתנה תוך מתן דוגמאות החורגות מהותית מהנסיבות אשר נדונו במסגרתה, ובמרכז דוגמת העד המעיד בבית המשפט כי הנצפה בסרטון מבטא את האמת העובדתית כפי שהוא זוכר אותה, עדות אשר יש בה כדי להחליף את כל הדרישות של קבילות טכנית. דוגמה זאת עולה בקנה אחד עם עדות ע.ת. 10 במקרה דנן.

7. בענייננו, אין חולק כי הגורם שהעביר הסרטון לידי המשטרה הוא אדם שלא נכלל ברשימת עדי התביעה - רבש"ץ היישוב (רכז ביטחון שוטף צבאי). עיון ב-ת/1 מלמד כי שמו הוא אריאל ואף צוין מספר טלפון שלו. אריאל מסר כי הוא זה שהעביר צילומים לידי השוטר פני ביטון באמצעות דואר אלקטרוני, עורך המזכר ביקש כי הצילומים יועברו לתיבת הדואר האלקטרוני של "חקירות". ת/2 הוא דוח צפייה לסרטון ובו הוסיפה ע"ת 8 בכתב ידה כי היא זו שטיפלה בסרטון, שהעביר קב"ט היישוב, לדואר האלקטרוני והיא "הורידה" הצילומים לדיסק.

8. ברי כי ראוי היה שהמשטרה תהיה זו שתאסוף בעצמה את חומר הגלם המוסרט במצלמות האבטחה, וככל שלא צלחה במשימה זו (מסיבותיה), היה ראוי שלכל הפחות תיגבה עדות מהגורם אשר טיפל בסרטון, וכי שמו יהיה חלק מרשימת עדי התביעה. במצב דברים זה, משקל הסרטון היה ככל הנראה גבוה יותר שכן לצד עדות ע.ת. 10 היו גם "עדויות טכניות" ואלו היו מחזקות זו את זו.

יוחד עם זאת המגמה השולטת והמקובלת במסגרת דיני הראיות בערכאות הדיוניות היא מעבר ממבחני קבילות למבחני

משקל. ודוק:

"..יתרה מזאת, המגמה אשר באה לידי ביטוי בהתפתחותו של המשפט כהשתקפותה בחקיקה ובפסיקה בישראל, כמו גם בארצות אחרות שבהן נוהגת תפיסת המשפט האנגלו-אמריקני, היא של צמצום הסייגים החלים על קבילותן של ראיות כדי להותיר בידי בית המשפט את הסמכות להחליט על משקלה של הראיה. הווי אומר, במקום מחסום הקבילות, שהיקפו הולך אט אט ומצטמצם, התפתחה בעולם המשפט האנגלו-אמריקני הגישה, המבכרת בדיקה עניינית של כל ראיה רלוואנטית על-ידי הערכאה השיפוטית. במקום סייגים פורמאליסטיים באה בדיקת האמינות..."

[ר' ע"פ 7293/97 **עאמר ז'אפר נ' מדינת ישראל** [17 עמ'], נב(5) 460 (1998), דנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חג' יחיא** [10], בעמ' 671-670]

ור' גם בענין אדגה:

"שאלה נפרדת היא שאלת המשקל. ככל שעדות העד מהימנה פחות, וככל שמקורו של הסרט מפוקפק יותר, כך ירד משקלו של הסרט, ואפשר בהחלט שיגיע עד אפס. אולם, אם העד אמין, והסרט מגיע ממקור שמסתבר כמקור סביר, אפשר שינתן לו משקל מלא, גם מבלי שהתקיימו תנאי הקבילות הטכנית במלואם."

9. בהתאם לעניין אדגה, על בית-המשפט לבחון את עדותו של ע"ת 10 ולהתרשם מדבריו. ע"ת 10 זיהה בסרטון את עצמו, את אחיו ואת הנאשם, ומסר: **"ורואים אותי עומד שם מטר ליד, והוא פשוט מושך אותו רואים את זה שהוא מושך, אח שלי יושב לא עושה כלום לא מפריע."** (עמ' 33 לפרוטוקול, ש' 17-18) וכשנשאל על ידי בית-המשפט אם "הוא" זה הנאשם, העד אישר.

10. בנוסף, וביחס לטענת ב"כ הנאשם אשר לעמדת בית המשפט מיום 24.10.22 בקשר להגשת הסרטון הנדון, יצוין כי לאחר הדיון שהתקיים ביום 24.10.22, התקיים דיון נוסף ביום 30.1.23 במסגרתו נשמעה עדותן של ע.ת. 6, וע.ת. 8 אשר שפכו אור על האופן בו התקבל הדיסק בתחנת המשטרה וקבלתו אל תיק החקירה. אמנם אין בעדותן של עדות אלו "סגירת מעגל" מושלמת החל משלב הורדת החומר ממצלמות האבטחה ועד העברת תוכן את דיסק החקירה, וגם עתה לא ניתן לומר כי התקיימו כלל תנאי הקבילות הטכנית, אך מהלך הדברים התבהר- אין לומר כי מדובר בדיסק אשר נוצר "יש מאין", ולצד זיהוי ע.ת. 10 את מהלך האירוע והמצולמים בסרטון, ידוע עתה מי הגורמים החקירתיים אשר קיבלו את החומר הראייתי אל תיק החקירה. זאת לצד החלטתו המנחה של בית המשפט המחוזי בענין אדגה אשר הוצגה בפני בית המשפט בשלב זה וסבורני כי לא ראוי יהיה להתעלם מהדגשים שבה.

11. מכל המקובץ, הריני לקבוע כי הסרטון הנדון הינו חומר חקירה קביל אשר הערכת משקלו תעשה בשלב הכרעת הדין. לפיכך, דינה של בקשת המאשימה להתקבל, והסרטון יוגש לתיק.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ג, 19 פברואר 2023, בהעדר
הצדדים.